

**ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ГАЛУЗЕВИХ БІБЛІОТЕК
УКРАЇНИ (НА ПРИКЛАДІ ДЕРЖАВНОЇ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНОЇ
БІБЛІОТЕКИ УКРАЇНИ ІМЕНІ В. О. СУХОМЛИНСЬКОГО)**

Олександр Карпенко,

*кандидат наук з державного управління,
завідувач відділу науково-аналітичної обробки та
поширення інформації в сфері освіти Державної
науково-педагогічної бібліотеки України імені
В. О. Сухомлинського,*

Проаналізовано наукове значення інформаційно-аналітичної діяльності Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського в процесі удосконалення сучасної педагогічної науки. Розглянуто практичну діяльність відділу науково-аналітичної обробки і поширення інформації у сфері освіти та надано рекомендації галузевим бібліотекам України щодо удосконалення їх інформаційно-аналітичної роботи.

Ключові слова: бібліотечний ресурс, інформаційно-аналітичне забезпечення, інформаційно-аналітичний документ.

Сучасне інформаційно-аналітичне забезпечення діяльності галузевих бібліотек України потребує ґрунтовних науково-прикладних досліджень. Серед освітянських бібліотек піонером вивчення цієї предметної області соціальних комунікацій є Державна науково-педагогічна бібліотека України імені В. О. Сухомлинського (далі – ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського).

У наукових дослідженнях вітчизняних та зарубіжних авторів, зокрема В. Авер'янова, Г. Атаманчука, В. Бакуменка, Т. Бартащук, А. Блюменау, М. Бутка, Т. Гаман, А. Дегтяра, М. Дітковської, М. Калюжного, Р. Ковалюка, О. Литвиненка, Є. Лук'янчикова, О. Нестеренка, Г. Почепцова, В. Троня, Я. Чепуренко, Г. Швецової-Водки висвітлювались питання інформаційного забезпечення державно-управлінської та соціально-комунікаційної наук. Невирішеною частиною

загальної проблеми є обґрунтування практичного значення здійснення аналітичних досліджень галузевими бібліотеками України.

Основним завданням статті є здійснення аналізу науково-прикладного значення інформаційно-аналітичної діяльності ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського в процесі удосконалення педагогічної науки.

Сучасні процеси у сфері освіти обумовлюють постійну модифікацію потоків та обсягів інформації, яка в процесі інформаційної діяльності надходить та узгоджується завдяки інформаційному забезпеченню, основним джерелом якого є різноманітні інформаційні ресурси.

Для здійснення ефективної інформаційної діяльності галузеві бібліотеки України використовують різні інформаційні ресурси: внутрішні (наявні традиційні та електронні, які, зокрема, у ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського станом на 1 липня 2011 року налічують 567482 примірників) та зовнішні (фонди, бази даних, мережі).

Питання дефініційного аналізу терміну «інформаційні ресурси» автором розглянуто у дисертаційному дослідженні на тему «Функціонально-технологічні механізми інформаційно-аналітичного забезпечення органів державного управління» [1, с. 166-167, 185-187]. Тому у даній статті зупиняємось на особливостях та відмінностях зазначеної дефініції ми не станемо, а вважаємо що трактувати інформаційні ресурси у даному науковому дослідженні необхідно у відповідності до чинного Законодавства України, як «...сукупність документів в інформаційних системах (бібліотеках, архівах, банках даних, тощо)» [2]. Натомість, порівнюючи зміст термінів «бібліотечний фонд», «бібліотечні ресурси» та «інформаційні ресурси», зазначимо їх змістовну ідентичність, тому для узагальнення їх у подальших дослідженнях ми пропонуємо використовувати поняття «бібліотечний ресурс». Враховуючи те, що цей термін міститиме у собі складові бібліотеки як інформаційної системи, рекомендуємо трактувати його як сукупність впорядкованої у бібліотечні фонди документної, документованої, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної, реферативної та аналітичної інформації, призначеної для задоволення потреб користувачів.

Переходячи до аналізу видових ознак родового терміну «бібліотечний ресурс», розглянемо особливості тлумачень у наслідок його змістовного навантаження прикметниковими ознаками: «єдиний», «галузевий», «державний», «національний», «всеукраїнський». Зазначимо, що такі визначення як у вітчизняній, так і у закордонній терміносистемі практично відсутні. Тому, використовуючи принцип системного підходу і системного аналізу за методологією запропонованою М. Зарицьким [3, с. 47-49] побудуємо ієрархію термінологічних феноменів різних рівнів (рис. 1).

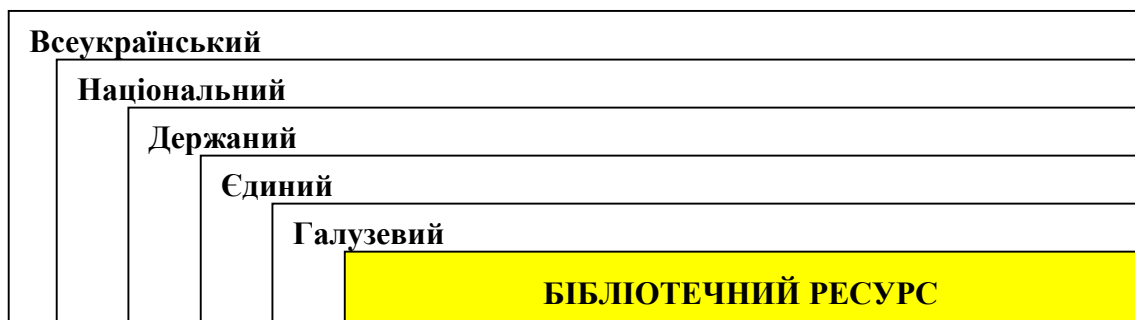

Рис. 1. Ієрархія формування видових ознак терміну «бібліотечний ресурс»

Базовим терміном формування ієрархії видових ознак є «бібліотечний ресурс», який є мікросистемою термінополя. Вище мікросистеми розміщуються терміни мінісистеми (внутрішньої системи), що об'єднані за функціонально-видовою ознакою певної галузі знань: «галузевий бібліотечний ресурс» та «єдиний бібліотечний ресурс». Терміни «державний бібліотечний ресурс» та «національний бібліотечний ресурс» становлять макросистему (зовнішню систему), як такі що об'єднані за інституційною, правовою, культурною та майновою ознакою. Завершує формування ієрархії найвищий рівень – мегасистема (тотальна система), яка уособлює в собі термін «всеукраїнський бібліотечний ресурс», що охоплює всі перераховані вище ієрархічні рівні.

Здійснивши аналіз нормативно-правової бази у сфері бібліотечної діяльності, стандартів, термінологічних словників України, Росії й Білорусії, що стосуються вищезазначеного, автор дійшов висновку, що у вітчизняному термінознавстві визначення дефініцій «галузевий інформаційний ресурс», «єдиний бібліотечний фонд» та «національний бібліотечний фонд» відсутнє, хоча у своїх працях

українські бібліотекознавці Т. Добко, В. Лутовина та П. Рогова ними оперують [4, с. 18]. Тому у наукових дослідженнях бібліотечної діяльності слід визначити поняття галузевий бібліотечний ресурс як сукупність впорядкованої у фонди спеціальних бібліотек документної, документованої, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної, реферативної та аналітичної інформації, призначеної для задоволення потреб фахівців відповідної галузі.

Визначення терміну «єдиний бібліотечний фонд» подається І. Суисловою та Л. Улановою у російському термінологічному словнику як «...сукупність взаємодіючих та взаємопов'язаних фондів державних бібліотек (міністерств та відомств), а також бібліотек громадських організацій, яка формується на основі обов'язкової координації за територіальним та галузевим принципами» [5, с. 49]. Враховуючи це визначення, на думку автора, під єдиним галузевим бібліотечним ресурсом слід розуміти систему взаємопов'язаних бібліотечних ресурсів, яка формується книгозбірнями галузевої мережі на основі координації і спільного використання.

Наприклад, застосовуючи ці терміни до діяльності бібліотек освітянської мережі, ДНПБУ формує єдиний галузевий бібліотечний ресурс, тому що згідно з Постановою Кабінету Міністрів України «Про створення Державної науково-педагогічної бібліотеки України» № 2018 від 30 жовтня 1999 р. вона є «...національним галузевим книгосховищем, координаційним та інформаційно-методичним центром бібліотек освітянської галузі» [6].

Створення фахівцями ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського зазначеного ресурсу, на основі взаємодії та координації з бібліотеками освітянської мережі, сприятиме формуванню державного бібліотечного фонду. У Законі України «Про бібліотеки і бібліотечну справу» зазначається: «Державний бібліотечний фонд України (далі – ДБФ) складається з фондів бібліотек, що є у державній і комунальній власності, фондів самоврядних організацій, взаємопов'язаних скооперованим комплектуванням, єдиним довідково-пошуковим апаратом, системою депозитарного зберігання, перерозподілу та взаємного використання фонду і відображає науковий, культурний, інформаційний потенціал суспільства»

[7]. Натомість, державні інформаційні ресурси у законодавстві Росії тлумачаться як такі, що «...створюються та утримуються за рахунок державного бюджету. Інформація, яка міститься у державних інформаційних системах, інші відомості та документи, що перебувають у розпорядженні державних органів, являють собою державні інформаційні ресурси» [8].

А. Бабенко, Г. Старостенко та К. Квасницька під загальносуспільними (державними) інформаційними ресурсами розуміють: «загальнодоступні відкриті інформаційні ресурси, що забезпечують відносини у всіх сферах суспільного і державного життя та потрібні для реалізації прав, свобод, обов'язків людини і громадянина, використання яких широким загалом не має ознак загроз конституційному ладу, інтересам особи, суспільних організацій і держави» [9, с. 122].

Майнова та безпекова ознака інформації у тлумаченні зазначеного терміну простежується у Наказі Департаменту спеціальних телекомунікаційних систем та захисту інформації Служби безпеки України від 24.12.2001 р. № 76 «Про затвердження Порядку захисту державних інформаційних ресурсів в інформаційно-телекомунікаційних системах» (втратив чинність), державні інформаційні ресурси визначаються як інформація, яка є власністю держави, та (або) необхідність захисту якої визначено законодавством [10]. Натомість, на думку автора, державний бібліотечний ресурс слід трактувати як сукупність впорядкованої у бібліотечні фонди інформації, яка опублікована (розміщена) на території держави та/чи у державному сегменті мережі Інтернет, та є її власністю.

У тому разі, коли державна бібліотека формує галузевий сегмент ДБФ та зберігає інформаційні матеріали, що представляють собою культурну спадщину, проводить у координації з органами державного управління та науковими установами активну роботу з пропаганди національної книги, – можна вважати, що вона формує національний бібліотечний ресурс. Так, відповідно до існуючої Концепції формування системи національних інформаційних ресурсів України, національними вважають «інформаційні ресурси, які зберігаються в організаціях, що знаходяться на території країни і містять інформацію з різноманітних аспектів

діяльності органів державної влади і органів місцевого самоврядування, юридичних осіб і громадян, відповідають визначеним вимогам до структури й утримання і зареєстровані у відповідності з регламентованою процедурою» [11].

Національний інформаційний ресурс, на думку О. Сосніна, є результатом інтелектуальної праці в усіх сферах життєдіяльності людини, суспільства і держави, зафіксованому на матеріальних носіях як сукупність документів, а також бази й банки даних і знань, усі види архівів, бібліотеки, музейні фонди, будь-яке інше сховище даних, що є об'єктом права власності будь-якого суб'єкта України, має загальнонаціональну цінність і є визначеним як такий ресурс (зокрема, шляхом занесення у національний реєстр інформаційних ресурсів) [12, с. 23]. Дієвим прикладом створення подібних електронних ресурсів є російська інформаційна система «Національний бібліотечний ресурс», яка надає доступ до повнотекстових електронних копій друкованих документів з бібліотечних фондів трьох провідних російських бібліотек (Російської державної бібліотеки, Російської національної бібліотеки та Президентської бібліотеки) [13]. На основі цих визначень пропонуємо у подальших дослідженнях трактувати термін «національний бібліотечний ресурс» як сукупність упорядкованої інформації (документної, документованої, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної, реферативної та аналітичної), що знаходиться у державних (галузевих) наукових бібліотеках та являє собою невід'ємну складову частину культурної спадщини України.

За аналогією класифікації В. Омельчука та С. Швецової-Водки щодо терміну «національна бібліографія» визначимо такі напрями формування вітчизняних національних бібліотечних ресурсів: документовані інформаційні матеріали, які видано в Україні різними мовами; україномовні документовані інформаційні матеріали, які видано за межами України; багатомовні документовані інформаційні матеріали, які видано українцями за межами країни; документовані інформаційні матеріали, які видано про Україну, незалежно від місця опублікування [14, с. 4; 27, с. 136].

Виокремлюючи із цієї класифікації виключно інформаційні матеріали (джерела, фонди) українською мовою етнічних українців, як на території України, так і у діаспорі – пропонуємо системно узагальнити їх у термін «всеукраїнський бібліотечний ресурс». Підґрунтям до цього є тлумачення частки «все...» у словнику за ред. С. Ожегова як першої частини складних слів у значенні, що охоплює «все» та поширюється на «все» [15, с. 100]. Тому, на нашу думку, у контексті «всеросійський» чи «всеукраїнській» ці терміни можна застосовувати, не тільки як охоплення певної території, й до об'єднувального значення відповідної нації (російської, української), за аналогією з поняттям «всеслов'янський» (охоплює всі слов'янські народи, має значення для всього слов'янства). Тобто використання дефініції «всеукраїнський бібліотечний ресурс» доцільне по відношенню до всього українства, тобто тих українців, які проживають не тільки на території України, а й за її межами. Отже, у подальших наукових дослідженнях слід трактувати цей термін як систему взаємопов'язаних національних, державних, галузевих бібліотечних ресурсів, що надається у спільне користування, як в Україні так і за її межами українськими авторами, державними та науковими установами, органами державного управління, підприємствами, організаціями, закладами науки та освіти, за умови обов'язкової координації між ними.

Зокрема, всеукраїнський галузевий бібліотечний ресурс створює на своїй базі ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського, основними частинами якого є єдиний галузевий бібліотечний ресурс, який формується разом із бібліотеками освітянської мережі, та державний галузевий бібліотечний ресурс який формується разом з авторами, державними та науковими установами, органами державного управління, підприємствами, організаціями, закладами науки та освіти (рис. 2).

Пріоритетами інформаційної діяльності науково-педагогічних книгозбірень є науковий, соціальний, культурний та просвітницький напрями.

Вдало побудована система інформаційного забезпечення – це важлива умова ефективного функціонування галузевих бібліотек, передумова їхньої здатності швидко реагувати на зміни в суспільстві.

Рис.2. Концепція формування всеукраїнського бібліотечного галузевого ресурсу

У ДНПБУ розроблено та сформовано систему інформаційного забезпечення фахових потреб науковців і практиків освітянської галузі України, яка складається з бібліографічного, реферативного та аналітичного напрямів [16, с. 103]. Оптимізація аналітичної діяльності у галузі освіти пов'язана з використанням інформаційних систем і програмного забезпечення через застосування відповідних методів опрацювання інформації.

Взаємодія основних і допоміжних (забезпечувальних) компонентів інформаційного забезпечення сучасної освіти України (інформаційних ресурсів, інформаційних систем та інформаційних технологій) створює інформаційну базу для реалізації аналітичних процедур при розробці та прийнятті необхідних рішень, створенні відповідних продуктів. Для того, щоб пізнати будь-яку подію, необхідно мати інформацію про неї. Фактично, отримана інформація – це окремі відображення події, які називаються фактами. В явищах (фактах) міститься в неявному (прихованому) вигляді їх взаємозв'язок. Виявлення цих зв'язків і є діяльністю аналітика.

В. Даль під аналітикою розуміє: "...спосіб вирішення питання від наслідків до початків, від дій та явищ до причин" [17, с. 15]. За визначенням К. Маркелова, аналітика – це "...сфера інтелектуальної діяльності, яка пов'язана з глибоким та систематичним дослідженням будь-чого" [18, с. 3]. На думку ж О. Валевського та В. Ребкала, під аналітикою розуміється розгалужена система знань, яка містить: логіку як науку про закономірності мислення; методологію як систему принципів і прийомів пізнавальної діяльності; евристику як дисципліну, метою якої є вивчення процесу відкриття нового в науці, техніці та інших сферах суспільного життя; інформатику як науку про способи отримання, накопичення, опрацювання й передачі інформації [19, с. 129]. В. Попов визначає інформаційну аналітику як теоретичну та практичну сферу діяльності, спрямовану на формування методологічної бази дослідження інформаційних явищ різних типів (рівнів) і на одержання об'єктивної та достовірної інформації про актуальні, соціально важливі події (процеси), що мають місце в суспільстві [20, с. 297].

Інформаційна аналітика охоплює тісно пов'язані між собою інформаційний аналіз та інформаційний синтез. Інформаційний аналіз – загальний процес вивчення, перероблення, розкладу інформації на елементи. Інформаційний синтез – цілеспрямований процес узагальнення та перетворення суттєвої інформації [21, с. 144].

Процес інформаційно-аналітичної роботи – сукупність спрямованих на визначений об'єкт технологічних процедур опрацювання інформації (аналітичних методів і підходів), виконання яких у певній послідовності з використанням технічних засобів забезпечує вирішення поставленого завдання. Кінцевим продуктом інформаційно-аналітичної роботи є представлення аналітичного матеріалу у вигляді документа.

Важливим елементом діяльності ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського є інформаційно-аналітичне забезпечення користувачів, у процесі якого, завдяки активному оперуванню інформаційними продуктами та послугами, вирішується завдання якісно-змістовного перетворення первинної інформації на нові знання (вторинну інформацію). Суб'єктами аналітичної діяльності бібліотеки є відділ науково-

аналітичної обробки і поширення інформації у сфері освіти (далі – відділ), основну діяльність якого спрямовано на реалізацію інформаційно-аналітичного забезпечення інноваційного розвитку педагогічної науки, освіти і практики шляхом підготовки, створення та розповсюдження аналітичних матеріалів [22, с. 157].

Протягом останніх 10 років у предметній області бібліотекознавства та бібліографознавства галузі соціальних комунікацій поширюється думка про те, що інформаційні матеріали слід представляти переважно у вигляді оглядів (бібліографічних, реферативних та аналітичних). На думку С. Корконосенко аналітичний огляд є жанром «... науково-дослідної літератури, який за предметом викладу матеріалу представляє собою всебічний аналіз наявних наукових документів з досліджуваної проблеми та їх критично-аргументовану оцінку, виявлення прогалин у наукових дослідженнях і перспектив подальшої наукової роботи. Метою аналітичного огляду є забезпечення спеціалістів інформацією про ступінь вирішення наукової проблеми. Соціальна функція аналітичного огляду являє собою забезпечення суспільства науковою інформацією та розвиток наукового знання, його верифікація» [23, с. 315]. Російський дослідник сфери зв'язків з громадськістю органів публічної влади А. Тертичний теж вважає огляд жанром журналістики, що представляє собою висвітлення дійсності у формі панорами життя суспільства [24, с. 159]. Натомість, предметну основу специфіки огляду як жанру складає не механічний конгломерат розпорошених відомостей, а сукупність соціальних фактів у формі панорами подій, явищ та процесів. Універсальність огляду пояснюється можливістю виявлення закономірностей, що складаються з елементів інших жанрів як природних компонентів єдиної системи.

На думку автора під аналітичним оглядом слід розуміти форму представлення аналітичного документа, який є концентрованим викладом змісту сукупності вторинної інформації з певної теми за певний проміжок часу.

З одного боку, не заглиблюючись у термінологічну схоластику, провідні науковці галузі соціальних комунікацій, зокрема Д. Блюменау, Н. Кушнарєнко, Г. Швецова-Водка, В. Удалова [25–28] у своїх дослідженнях трансформували усталені терміни «інформаційно-аналітична діяльність», «аналітичний документ» та

«аналітична інформація» у «оглядово-аналітичну діяльність», «оглядово-аналітичний документ» «оглядово-аналітичну інформацію» штучно додаючи при цьому уточнюючу складову оглядовості. З іншого боку, огляд є складовою аналізу (формою або продуктом аналітичного опрацювання), тому не потребує окремого уточнення при визначенні аналітичної інформації, документа чи діяльності.

Аналітичний документ є текстовим матеріалом (оглядом, запискою, звітом, довідкою, статтею, тощо), який отримано у результаті науково-дослідної діяльності фахівця-аналітика, що відображає аналіз, синтез та оцінювання документної, документографічної, фактографічної, концептографічної, бібліографічної та реферативної інформації. Зважаючи на вище викладене, зазначимо, що використання термінів «оглядово-аналітична інформація», «оглядово-аналітичний документ» та «оглядова аналітична діяльність» у галузі соціальних комунікацій є дискусійним на етапі її становлення з точки зору усталеної термінології різних споріднених галузей науки (політичної, державно-управлінської, педагогічної та психологічної тощо) [29, с. 425].

Відділом у рамках науково-дослідної роботи «Науково-методичні та організаційні засади інформаційно-аналітичного забезпечення педагогічної науки, освіти і практики України», що виконувалась ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського упродовж 2008-2011 рр., з метою удосконалення інформаційного забезпечення користувачів науково обґрунтованими вторинними документами, підготовлено різні за тематикою, типами та видами актуальні аналітичні матеріали, а саме:

- теоретичні та прикладні наукові статті з питань інформаційно-аналітичного забезпечення фахівців освітянської галузі;
- довідки з питань діяльності сучасних педагогів-новаторів України;
- щомісячні огляди головних подій у сфері освіти висвітлених у ЗМІ;
- наукові публікації з питань реформування галузі освіти за кордоном;
- щорічні огляди результатів наукової діяльності установ Національної академії педагогічних наук України.

Повноцінне формування всеукраїнського бібліотечного галузевого ресурсу неможливо без здійснення змістовної аналітичної роботи. Для створення ефективних аналітичних матеріалів, експерти-аналітики, які працюють у відділі, здійснюють аналіз подій і процесів, що відбуваються в галузі педагогіки, психології, державного управління та соціальних комунікацій. Такі спеціалісти ґрунтовно підготовлені з питань інформаційно-аналітичної роботи, упевнено орієнтуються в усіх без винятку видах інформації, користуються сучасними інформаційними технологіями, соціально-комунікаційними мережами, мають навички з інформаційного менеджменту та маркетингу.

Для удосконалення інформаційного забезпечення користувачів поряд з традиційними засобами науково-бібліографічної та науково-реферативної діяльності (загальними методами аналізу та синтезу) галузевим бібліотекам України слід використовувати сучасні інформаційно-аналітичні технології (спеціалізовані методи класифікаційного, ієрархічного та синектичного аналізу, аналітичні підходи та прийоми діагностики із застосуванням системного і ситуаційного підходів) [30, с. 103].

На думку автора, перспективними напрямками розвитку роботи аналітичних відділів галузевих бібліотек слід вважати:

- підготовку, створення та розповсюдження актуальних аналітичних матеріалів для забезпечення фахових потреб користувачів;
- формування електронної бази аналітичних матеріалів з галузевих питань;
- упровадження сучасних механізмів інформаційно-аналітичного забезпечення галузі соціальних комунікацій;
- прогнозування напрямів розвитку галузевої науки та практики.

Проведений аналіз інформаційної діяльності ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського в процесі удосконалення формування всеукраїнського бібліотечного галузевого ресурсу дає можливість сформулювати ряд висновків:

1. Інноваційним та перспективним напрямом роботи галузевої бібліотеки є здійснення аналітичної діяльності.

2. Використання термінів «оглядово-аналітична інформація», «оглядово-аналітичний документ» та «оглядова аналітична діяльність» у галузі соціальних комунікацій є дискусійним на етапі її становлення

3. Відповідним підрозділами галузевих бібліотек слід використовувати сучасні інформаційно-аналітичні технології (спеціалізовані методи класифікаційного, ієрархічного та синектичного аналізу, аналітичні підходи та прийоми діагностики із застосуванням системного і ситуаційного підходів).

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Карпенко О. В. Функціонально-технологічні механізми інформаційно-аналітичного забезпечення органів державного управління: дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02 / Карпенко Олександр Валентинович. – К., 2010. – 256 с.

2. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 4 лютого 1998 р. № 74/98-ВР [Електронний ресурс] // Законодавство України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=74%2F98-%E2%F0&p=1207070573976146>

3. Зарицкий М. С. Актуальні проблеми українського термінознавства: Підручник. – К.: ІВЦ Видавництво «Політехніка»; ТОВ «Періодика», 2004. – 128 с.

4. Рогова П. І. Роль Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського у формуванні та розвитку системи інформаційних ресурсів для забезпечення вітчизняної педагогічної науки, освіти і практики / П. І. Рогова, В. І. Лутовинова, Т. В. Добко // Наук. пр. Держ. наук.-пед. б-ки України ім. В. О. Сухомлинського / АПН України, ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського. – К., 2008. – Вип. 1 : Науково-інформаційне забезпечення освітянської галузі України. – С. 16–37.

5. Библиотечное дело: терминологический словарь / И. М. Сулова, Л. Н. Уланова, ГБЛ. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Книга, 1986. – 224 с.

6. Про створення Державної науково-педагогічної бібліотеки України : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 жовтня 1999 р. № 2018 [Електронний

ресурс] // Законодавство України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2018-99-%EF>

7. Про бібліотеки і бібліотечну справу: Закон України від 27 січня 1995 р. № 32/95-ВР [Електронний ресурс] // Законодавство України. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=32%2F95-%E2%F0>

8. Об информации, информационных технологиях и о защите информации : Федеральный закон РФ от 27.07.2006 № 149-ФЗ [Електронний ресурс] // Законодавство Росії. – Режим доступу : <http://www.rosfinnadzor.ru/page/index/1493/page/5759/>

9. Старостенко Г. Інформаційні ресурси суспільства / Г. Старостенко, А. Бабенко, І. Квасницька // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. – № 2, Т. 1. – С. 122-124.

10. Про затвердження Порядку захисту державних інформаційних ресурсів в інформаційно-телекомунікаційних системах : Наказ Департаменту спеціальних телекомунікаційних систем та захисту інформації Служби безпеки України від 24 грудня 2001 р. № 76 [Електронний ресурс] // Законодавство України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0027-02>

11. Проект Концепції формування системи національних інформаційних ресурсів України [Електронний ресурс] // Законодавство України. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=34775

12. Соснін О. В. Державна політика в галузі управління інформаційним ресурсом України: Автореф. дис... д-ра політ. наук: 23.00.02 / Соснін Олександр Васильович. – Одеська національна юридична академія. – О., 2005. – 36 с.

13. Национальный библиотечный ресурс [Електронний ресурс] // Бібліотечна справа. – Режим доступу : <http://www.natlib.ru>

14. Омельчук В. Національна бібліографія України: тенденції розвитку, проблеми розвитку / В. Омельчук // Бібліотечний вісник. – 1995. – № 5. – С. 1-13.

15. Ожегов С. И. Словарь русского языка / С. И. Ожегов. – М.: Сов. энц. – 1968. – 900 с.

16. Карпенко О.В. Удосконалення окремих дефініцій термінологічно-категоріального апарату державного управління бібліотечної справи / О.В. Карпенко // Науковий вісник Академії муніципального управління. – К.: Видавничо-поліграфічний центр Академії муніципального управління, 2011. – Вип. 2. – С. 94–104. – (Серія «Управління»).
17. Толковый словарь живого великорусского языка. Т. 1 / В. Даль. – М. : Рус. яз., 1981. – 699 с.
18. Маркелов, К. В. Аналитическое мышление специалиста по работе с информацией : лекция. / К. В. Маркелов. – М. : РАГС, 2007. – 18 с.
19. Теорія і практика політичного аналізу : навч. посіб. / [за заг. ред. О. Л. Валецького, В. А. Рехкала]. – К. : Міленіум, 2003. – 226 с.
20. Информационная политика : учебник / [под общ. ред. В. Д. Попова]. – М. : РАГС, 2003. – 463 с.
21. Карпенко, О. В. Понятійно-категоріальний апарат науки державного управління у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів виконавчої влади / О. В. Карпенко // Державне управління та місцеве самоврядування : зб. наук. праць ДРІДУ. – 2009. – Вип. 2 (2). – С. 139–150.
22. Карпенко, О. В. Інформаційно-аналітичне забезпечення інноваційного розвитку державного управління, педагогічної науки, освіти і практики в контексті європейської інтеграції України / О. В. Карпенко // Актуальні проблеми європейської та євроатлантичної інтеграції України : матеріали 7-ї регіон. наук.-практ. конф. 14 трав. 2010 р. Дніпропетровськ / [за заг. ред. Л. Л. Прокопенка]. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2010. – С. 156–158.
23. Корконосенко С. Г. Основы журналистики: учебник/ С.Г.Корконосенко. – СПб.: Знание, 2000. – 272 с.
24. Тертычный А.А. Жанры периодической печати: Учеб. пособие. – 2-е изд. / А. А. Тертычный. – М. : Аспект-пресс, 2002. – 320 с.
25. Блюменау Д. И. Информационный анализ / синтез для формирования вторичного потока документов: учеб.-практ. пособие. / Д. И. Блюменау – СПб.:Профессия, 2002.– 240с.

26. Кушнарєнко Н. М. Наукова обробка документів: підручник. / Н. М. Кушнарєнко, В. К. Удалова – К.: Знання, 2006. – 334 с.
27. Кушнарєнко Н. Н. Документоведєние: учебник. – 8-є изд., стер. / Н. Н. Кушнарєнко – К.: Знання, 2008. – 459 с.
28. Швецова-Водка Г. М. Документознавство : навч. посіб. / Г. М. Швецова-Водка. — К. : Знання, 2007. — 398 с.
29. Карпенко О. В. Про недоцільність використання дефініції «оглядово-аналітична інформація», «оглядово-аналітичний документ» та «оглядова аналітична діяльність» у термінологічно-категоріальному апараті державного управління / Олександр Карпенко // Сучасна регіональна політика : формування, реалізація та розвиток публічної служби: матеріали підсумк. наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 23 верес. 2010 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2010. – С. 423–425.
30. Карпенко О. Особливості здійснення аналітичних досліджень державними науковими установами (на прикладі освітянських бібліотек України) / О.Карпенко // Актуальні проблеми державного управління: Збірник наукових праць ОРІДУ. – 2010. – Вип. 4(44). – С. 96–98.